

det, kunde komme til at erklære sig. Man har saet Nei f. Ex. til Ting, der vedrører Kjøbenhavns Befæstning, idet Ministeriet neppe har kunnet være i Tvivl om Folkethingets Stilling til Alt, hvad der var paabegyndt i saa Henseende, men ikke desto mindre har man paabegyndt dem. Alt Folkethinget ikke siger. Ja til det, der er taget imod den Tankegang, som Ministeriet ikke kunde være i Tvivl om raade i Folkethinget, er ganske rigtigt, og ligeledes er der naturligvis sagt nei til Gendarmeribevillingen, som jeg for Resten skal komme til at berøre nærmere lidt senere, samt til det ekstraordinære Politit, forinden disse Love have foreligget som Forslag for Folkethinget. Efter hvad jeg veed, pleier det jo at være Skik, at hvad der foreligger som Forslag, kan opføres paa § 28, men her foreligger disse Forslag om ekstraordinært Politit og Gendarmeriet som Forslag paa selve Finantsloven, uagtet der staar i Grundloven en Paragraf, der udtrykkelig siger, at Alt, hvad der udfommer som foreløbige Love, skal forelægges for Rigsdagen, men disse Love ere jo kun blevne forelagte den ene Afdeling uden at være komne til den anden. At Folkethinget saa lige overfor Ting, der foreligger som Forslag, skulde have en Bevillingspligt, kan jeg for min Part ikke erkjende. Jeg har ogsaa læst i en Statsret, at de foreløbige Love kun ere at betragte som Forslag. Det er derfor ogsaa et Stridt videre, naar saavel det ærede Medlem som det ærede kongevalgte Medlem sagde, at Folkethinget ifølge Højesteretsdommen af 15de Oktober havde en Bevillingspligt; ifølge den vare de provisoriske Love bestaaende Love. Jeg skal dertil kun sige, at derom har jeg hørt og set, at alle Parter ere enige, at en Dom, end sige en enkelt Dom, ikke er i Stand til at skabe nogen ny Ret; en ny Ret kan kun staves derved, at de berettigede Lovgivningsfaktorer blive enige om at forandre det Bestaaende. Den sidste ærede Taler bemærkede, at det Tilfald, man havde givet om, at man nu skulde begynde en ærlig og saglig Forhandling, ikke var bleven opfyldt. Jeg maa tilstaa, at jeg ikke ser bedre, end at der netop er begyndt en ærlig, saglig Forhandling. Nu har jeg i 14 Aar havt Sæde i Finantsudvalget, og jeg maa tilstaa, at jeg har ingensinde hverken i Almindelighed eller hvad Enkelthederne angaar, set en saa rundelig Finantslov som den, her foreligger. Det forekommer mig endog, at man er gaaet i Landsthingets Spor fra i Fjor, da der forelaa et Forslag for det ærede Thing, som ikke var bleven forhandlet i Folkethinget, et Forslag, som gik ud paa en Indtægt af 55½

Million Kr. og en Udgift af 65 Millioner. Hvorledes stillede det ærede Thing sig da? Det ærede Thing sagde, at det var i økonomisk Henseende vanskelige Tider; der maatte staffles Balance til Veie. Det forekommer mig, at det akkurat er den samme Veie, det andet Thing er gaaet. Der forelagdes os et Forslag til at begynde med, med en Underbalance af henved 9 Millioner Kr., der ved 2den Behandling reduceredes til 6 Millioner Kr. Hvorledes stillede det andet Thing sig saa? Det sagde, at her maatte staffles Balance, og det er det, der er sket.

Jeg skal nu saa fort, det er mig muligt, paavise, at Finantsloven baade i Almindelighed og i sine Enkeltheder er saa rundelig som ingensinde tidligere, og derigjennem vise den sidste ærede Taler, at der er begyndt en ærlig, saglig Forhandling, hvor man efter min Mening paa mange Punkter har taget Hensyn netop til dette Things tidligere Ønsker. Vi sit i Perioden efter det første Provisorium en Finantsperiode, som jeg vil kalde Forhandlingsperioden, og som udstrakte sig over Aarene 1878—82, altsaa i 5 Aar. Naar jeg nu ser paa, hvor store Bevillingerne have været i disse Aar, hvor store Indtægterne og Udgifterne have været, kommer jeg til det Resultat, at de Forslag, der ere blevne vedtagne, have været betydelig mindre end det, der her bydes fra Folkethingets Side. § 1878—79 var Indtægten 47½ Million, Udgiften 41½ Million. Jeg skal ikke trætte Thinget med at gennemgaa Bevillingerne i alle de enkelte Aar, jeg skal blot tilføie dette, at i de nærmest følgende Aar var det omtrent lignende Bevillinger. § 1882—83, der er det rundelagte Finantslovsforslag, er Indtægten 50 Millioner og Udgiften 51 Millioner, men i denne Forhandlingsperiode faar jeg ud, at Gjennemsnitsindtægten har været noget over 48 Millioner og Gjennemsnitsudgiften 45 Millioner; det er jo meget mindre end det, der foreligger i det Forslag, der her ligger for. Vil jeg tage Statsregnskaberne fra de samme Aar, der jo indeholde Bevillinger baade fra Tillægsbevillingslovene og fra selve Finantsloven, da kommer jeg til omtrent lignende Resultater, det vil sige, der bliver naturligvis Bevillingerne noget større, men det er under det, der her bydes — og jeg kommer da til det Resultat, at Indtægten har været 51½ Million Kr. aarlig og Udgiften 48 Millioner Kr. Det Forslag, som her ligger for os, gaar jo ud paa en Indtægt af 53½ Million og en Udgift af 51 Millioner, saa der er altsaa tilsyneladende et Overskud paa omtrent 2 Millioner; men det er i Virkeligheden ogsaa kun tilsyneladende. Jeg minder blot